

A woman with blonde hair styled in an updo, wearing a long, flowing blue dress with a white lace collar and cuffs, stands with her back to the camera in a misty forest. The trees are tall and thin, with some yellow leaves visible. The overall atmosphere is ethereal and mysterious.

*Het woud
van
Emberwilde*

Roman

SARAH LADD

Andere romans van Sarah Ladd:

De erfgename van Winterwood

De directrice van Rosemere

De gezelschapsdame van Willowgrove

De winkel in Blinkett Street

Sarah Ladd

*Het woud van
Emberwilde*

Roman

Vertaald door Lia van Aken



Voorhoeve

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2017
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Dawn at Emberwilde* bij
Thomas Nelson.
Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of
HarperCollins Christian Publishing, Inc.
© Sarah Ladd, 2016

Vertaling Lia van Aken
Omslagontwerp Dik Hendriks Grafische vormgeving
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2526 2
ISBN e-book 978 90 297 2527 9
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden ver-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektro-
nisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere
manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, with-
out the prior written permission of the publisher

*Deze roman wordt opgedragen aan Martha –
in liefdevolle herinnering.*

1

Fellsworth School
Surrey, Engeland, 1817

De schrille stem van mevrouw Brathay drong door de stilte van de late ochtend als de roep van een nachtegaal die de stille nevel van de dageraad verstoort.

‘Juffrouw Creston! Bent u hier?’

Isabel Creston verstijfde achter de deur naar de moestuin.

Ze was betrapt.

Alweer.

Vastbesloten om haar vroege uitstapje voor het opmerkzame oog van mevrouw Brathay verborgen te houden, schoof Isabel haar bloemenmand op de bovenste plank in de kast, zonder te letten op de roze rozenblaadjes die naar de plankenvloer dwarrelden. Met een harde ruk trok ze de strik van haar tuinschort op haar rug los en schudde het uit.

‘Ja, ik ben hier!’

Isabel slaagde erin haar bevlekte schort over een van de ijzere haken te hangen en zich met een ruk om te draaien op het moment dat mevrouw Brathay in de gang verscheen.

‘Daar bent u,’ riep mevrouw Brathay uit. ‘Ik ben al minstens een uur naar u op zoek.’

‘Het spijt me.’ Isabel glimlachte schaapachtig. ‘Dat wist ik niet.’

‘Dat is duidelijk.’ Mevrouw Brathay boog haar hoofd om de lage houten balk van de ingang te vermijden en knikte naar de bloem in de halslijn van Isabels jurk. ‘En wat is dat in vredesnaam?’

Isabel haalde diep adem om tijd te winnen voor een verklaring. ‘Dat is een roos. Uit de tuin op het zuiden.’

‘Ik weet dat het een roos is, juffrouw Creston.’ De bitse stem van de oudere vrouw klonk hard en hoog van ongeduld. ‘Wat ik niet weet, is waarom u hem op zo’n manier draagt. U weet dat dergelijke versieringen niet toegestaan zijn.’

Isabel beet op haar onderlip bij het standje. Ze was goed bekend met de strenge regels van de Fellsworth School ten aanzien van uniformen en ze aanvaardde het dat ze dag aan dag zonder klagen een pikzwarte jurk moest dragen. Maar een verbod om die op z’n minst te versieren met een lentebloem leek overdreven.

‘Ik wilde alleen maar kijken hoe het stond.’

‘Nou, u mag hem nu afdoen.’ De scherpe blik van het schoolhoofd dwaalde van de bloem omhoog en landde op Isabels haar. ‘En bent u weer naar buiten gegaan met uw haar los? Ik dacht dat we dit gesprek al hadden gevoerd.’

Isabel plukte de roos uit de halslijn van haar japon, gooide hem op de plank boven de haken en streek een verdwaalde haar op zijn plaats. Ze had er meteen spijt van dat ze haar haar zo haastig had opgemaakt. Het diende gedragen te worden in een strakke knot onder in haar nek, niet losjes opgestoken met spelden zoals nu. Voorts diende het haar altijd bedekt te zijn als ze de deur uitging.

Beide verordeningen had ze veronachtzaamd.

Mevrouw Brathay klikte met haar tong. ‘Kind toch. Ik

weet gewoon niet wat ik met u moet beginnen. Maar dit is niet het juiste moment om over zulke dingen te piekeren. Meneer Langsby wil u spreken in zijn studeerkamer.'

Isabel kreeg een angstig en zwaar voorgevoel. Het gebeurde niet elke dag dat je ontboden werd bij de directeur en zelden om een positieve reden. 'Als het om mijn haar gaat —'

'Doe niet zo raar,' siste mevrouw Brathay. Haar grijze ogen stonden alert. 'Meneer Langsby heeft het veel te druk om met zulke dingen te worden lastiggevallen. Kennelijk moet ik u eraan herinneren dat regels, en hun navolging, discipline ontwikkelen. Ik vrees dat u in dat opzicht veel te veel is toegestaan. Als u hier op Fellsworth een vaste onderwijsbetrekking wilt bemachtigen, dan zou het betamelijk zijn als u respect toonde voor de regels.'

Isabel knikte. 'Ja, mevrouw Brathay.'

'En ga nu uw haar doen en ga dan naar de studeerkamer van meneer Langsby. Daar is een boodschapper voor u.'

Isabel keek met een ruk op. 'Een boodschapper?'

'Ja, een boodschapper.' De stem van mevrouw Brathay was scherp van ergernis. 'Meneer Langsby heeft het heel druk, net als de heer die bij hem is, neem ik aan. Door uw kleine ochtendescapade in de tuin hebben ze beiden moeten wachten.'

Met onverbloemd vertoon van ongenoegen greep mevrouw Brathay haar rok met één hand vast, draaide zich om en verliet de gang.

Isabel hield haar adem in bij de berisping en toen de oudere vrouw uit het zicht was verdwenen, blies ze uit. De betekenis van mevrouw Brathays woorden begon tot haar door te dringen.

Een boodschapper.

Hier.

Voor haar.

In haar ervaring brachten boodschappers zelden aangenaam nieuws en ze betwijfelde of deze anders zou zijn.

Ze streek met haar hand haar jurk glad. Haar vingers trilden. Zonder zichzelf de tijd te gunnen om na te denken over de reden veegde ze kleine stukjes bladeren en gras weg die nog aan de ruwe stof kleefden na haar uitstapje van die ochtend.

Uitstellen wat of wie haar wachtte, veranderde niets aan de situatie.

Waarschijnlijk werd ze opgetrommeld omdat ze een betrekking als gouvernante aangeboden kreeg. Het was jarenlang haar doel geweest – én van veel jongedames die op Fellsworth studeerden – om zo'n positie in de wacht te slepen. Maar normaal gesproken zou nieuws van dien aard van mevrouw Brathay komen, de hoofdonderwijzeres van de meisjes, niet van de directeur, wiens taak het was toezicht te houden op zowel de jongens- als de meisjesschool.

Vastbesloten het nieuws kalm te ontvangen, stak ze haar kin in de lucht en veegde het haar uit haar gezicht. Na een diepe zucht draaide ze zich met een ruk om en beende door de smalle gang die van de achteringang naar de grote hal van de school leidde.

Het was op dit late ochtenduur ongebruikelijk stil in de school. Maar als de normale geluiden van gedempte stemmen en haastige voetstappen in het gebouw hadden opgeklonken, dan had ze het paard misschien niet horen hinniken. Ze stond stil om te kijken waar het geluid vandaan kwam. Door de hoge glas-in-loodramen zag ze een pikzwart rijtuig staan met vier gitzwarte paarden ervoor. Het zonlicht scheen op hun glanzende manen en gepoetste tuig. Een van de paarden, een reusachtig, majesteitelijk schepsel, gooide zijn hoofd omhoog en weer klonk het hoge hinniken. Op de deur van het rijtuig prijkte een onbekend maar kleurig wapen in rood en goud. Ze stond gebiologeerd te kijken, want zo'n elegant rijtuig stopte zelden voor de nederige ingang van de Fellsworth School. Het beeld wierp nieuwe vragen op en ze keerde terug naar wat haar wachtte.

Isabel trok haar blik los, draaide zich om en haastte zich door de hal naar de gang die naar de studeerkamer van de directeur leidde. Aan het eind daarvan stond de dikke deur op een kier. Toen Isabel zich dichterbij de smalle kier toe boog, hield ze haar hoofd schuin om een glimp op te vangen van een heer die in een gestoffeerde stoel zat. Dat kon meneer Langsby niet zijn, want zijn schouders waren veel te breed en zijn haar was te vol en te licht. Zelfs aan het kleine stukje kleding dat ze kon zien, viel onmiskenbaar de luxe van de stof en de frisheid van de hoge kraag van zijn jas af te lezen.

Nieuwsgierig geworden trok ze de paar spelden uit haar lokken, schudde haar weerbarstige haar uit, rolde het strak op volgens protocol en zette het op zijn plaats vast. Ze had geen idee welke boodschap haar wachtte als ze over de drempel stapte, maar ze wilde niet onvoorbereid zijn.

Toen ze tevreden vaststelde dat haar haar niet zomaar over haar schouders naar beneden zou tuimelen, hief Isabel haar hand en tikte op de deur.

Binnen klonk een diepe en plechtige stem. 'Binnen.'

Voordat ze met haar vingertoppen de deur openduwde, haalde Isabel diep adem in een poging de mogelijke scenario's die door haar hoofd telden tot bedaren te brengen. Ze stapte het ruime vertrek binnen, haar voetstappen waren amper hoorbaar op het dunne, versleten kleed.

Helderwit zonlicht viel door de fris gelapte glas-in-loodramen meneer Langsby's bescheiden studeerkamer binnen. Een reusachtig walnoothouten bureau stond in het midden van de rechthoekige kamer en op het gewreven blad lagen zulke bergen papieren en boeken opgestapeld dat Isabel zich afvroeg hoe meneer Langsby zelfs maar wist waar hij mee bezig was.

Maar het was niet de berg brieven of de hoogte van de ramen die haar aandacht trok. Want toen ze binnenkwam, stond de boodschapper op en keerde zich naar haar toe.

Isabel had zich er geen helder idee van gevormd wat voor man haar een boodschap kon brengen, maar ze wist zeker dat hij in haar wildste fantasieën nooit zou hebben geleken op de man die voor haar stond. Ze had een huisknecht verwacht, of misschien een of andere ambachtsman, maar voor haar stond een heer. Zijn status was duidelijk zichtbaar in de snit van zijn kleding, zijn kapsel en zijn glimmende laarzen. Met zijn lichtbruine haar en brede hoekige kaaklijn was hij buitengewoon knap. Ze verzamelde moed om naar zijn ogen te kijken. Die waren warm en diep, maar ook groot en helder. En ze waren strak op haar gevestigd.

Het voelde alsof er minuten voorbijgingen voordat meneer Langsby sprak, hoewel haar gezonde verstand fluisterde dat het maar een paar seconden waren geweest. ‘Juffrouw Creston, mooi, daar bent u eindelijk.’

Ze wendde zich geschokt tot meneer Langsby. Hij zat achter het bureau. Zoals gewoonlijk werd zijn pezige gestalte gesierd door een keurige zwarte jas en zijn dunner wordende grijze haar was samengebonden in een dunne staartvlecht onder in zijn nek. Vergeleken met de andere man in de kamer scheen hij bijna broos.

Isabel vond haar stem. ‘Mijn excuses, meneer Langsby. Het spijt me dat ik u heb laten wachten.’

‘Nou ja, u bent er nu. En geen moment te laat, want hier is een gast voor u.’ Meneer Langsby stond op en wendde zich tot de lange man die voor haar stond. ‘Ik wil u graag voorstellen aan meneer Bradford. Meneer Bradford is de directeur van het vondelingentehuis in Northrop, even ten zuiden van hier.’

Meneer Bradford.

Isabel richtte haar aandacht weer op hun gast en hij maakte glimlachend een keurige, formele buiging.

Ze maakte zo elegant als haar zenuwachtige benen toestonden een kniebuiging.

Meneer Langsby vervolgde: ‘Meneer Bradford is een oude

vriend van mij. Ik ken hem al heel wat jaren. Stelt u zich mijn verbazing voor toen hij vanochtend arriveerde met deze missive u betreffende.'

Eindelijk sprak meneer Bradford. Zijn stem was diep en vol. 'Ik kom altijd met genoeg op bezoek op Fellsworth. En met nog meer genoeg maak ik kennis met u, juffrouw Creston.'

Meneer Bradfords woorden suggereerden dat hij al eerder op bezoek was geweest op Fellsworth, maar ze was er zeker van dat ze het zich zou herinneren als ze zo'n heer had gezien.

Meneer Langsby zette de bril op zijn lange neus recht, nam een geopende brief van zijn bureau en schonk Isabel zijn volledige aandacht. 'Komt de naam mevrouw Margaret Ellison u bekend voor?'

Isabel zocht fronsend in haar geheugen. 'Nee, meneer.'

'Misschien vindt u het een rare vraag, maar ik verzeker u dat ik er een gegronde reden voor heb. De missive die meneer Bradford overbracht, komt van ene mevrouw Margaret Ellison van Emberwilde Hall. Ik heb voorafgaande aan deze uitwisseling niet het genoeg gehad met mevrouw Ellison te corresponderen, maar in deze brief informeert ze naar u bij name.'

'Naar mij?' herhaalde Isabel, zonder de verrassing in haar stem te kunnen verbergen. Ze woonde al jaren op deze school en had weinig kennissen buiten de gangen van Fellsworth.

'Ja.' Meneer Langsby knikte. 'Het schijnt dat mevrouw Ellison een familielid van u is en haar huis voor u wil openstellen.'

Isabel staarde meneer Langsby aan alsof hij twee hoofden had gekregen. 'Helaas moet u zich vergissen, meneer. Ik heb geen andere familieleden dan mijn zusje.'

Alsof hij haar verwarring voelde, kwam meneer Bradford een stap dichterbij. 'Misschien kan ik het uitleggen. Mevrouw

Ellison heeft reden om te geloven dat ze uw tante is en heeft mij gestuurd om de zaak te onderzoeken. De zus van mevrouw Ellison was mevrouw Anna Creston, de voormalige juffrouw Anna Hayworth uit Northrop.'

Bij het noemen van de gekoesterde naam leek de temperatuur in de kamer met elke tik van de klok op de schoorsteenmantel te stijgen. Hoelang was het geleden dat die naam in Isabels oren had geklonken?

'Anna Creston was mijn moeder.' Isabel zei het hardop, langzaam, alsof ze zichzelf wilde wijzen op de waarheid ervan.

Een verband viel niet te ontkennen. Want hoe anders kon zo'n vrouw de naam van haar moeder kennen, zeker na al die jaren?

Na een lange stilte sprak meneer Bradford weer. 'Mevrouw Ellison heeft pas kortgeleden gehoord van de dood van uw vader en ze gelooft dat zijzelf en haar familie uw enige levende familieleden zijn. Omdat ze weet dat ik al jarenlang bevriend ben met meneer Langsby heeft ze mij gevraagd of ik deze boodschap persoonlijk wilde overbrengen en wilde instaan voor haar goede karakter.'

Isabel kon haar oren niet geloven en stak haar hand naar meneer Langsby uit. Op de een of andere manier lukte het haar om schor en met droge mond te zeggen: 'Mag ik die brief zien?'

'Natuurlijk.' Meneer Langsby pakte hem met twee lange, knokige vingers en stak hem haar toe. Ze liet haar vinger onder het waszegel glijden, dat al gebroken was, en klapte de brief open.

Geachte meneer Langsby,

Deze brief komt wellicht als een verrassing, maar bepaalde omstandigheden eisen nu eenmaal zulke missiven.

Mijn naam is mevrouw Margaret Ellison van Emberwilde Hall.

Ik heb juist deze week gehoord van de dood van mijn zwager, de heer Thomas Creston, en ik ben ook te weten gekomen dat mijn nichtje, juffrouw Isabel Creston, al een aantal jaren bewoner is van uw etablissement. Juffrouw Creston is de enige dochter van mijn overleden zuster, mevrouw Anna Hayworth Creston.

In het licht van haar vaders dood wil ik juffrouw Creston een tehuis bieden bij ons op Emberwilde Hall. U moet weten, meneer Langsby, wat een aangename verrassing het voor ons was om te horen dat mijn eigen nichtje al in Surrey woonde.

Ik hoef u niet te vertellen hoe moeilijk het voor een jonge vrouw is om haar weg in de wereld te zoeken, en we willen haar welkom heten in onze familie, hoe haar situatie ook mag zijn.

Om onze steun te betuigen aan het goede werk dat u doet, ontvangt u bijgesloten een donatie die ten goede kan komen aan uw zaak. Als u vragen hebt over mijn persoonlijke karakter of die van mijn familie, richt die dan alstublieft aan meneer Bradford, die deze brief persoonlijk zal bezorgen. Hij is een groot vriend van de familie en moet al uw vragen kunnen beantwoorden.

Zoals u zich kunt voorstellen, zien we er verlangend naar uit dat ons nichtje bij ons komt. We hebben een rijtuig voor haar gestuurd in de hoop dat ze zich onverwijld bij ons kan voegen.

*Hoogachtend,
Mevrouw Margaret Ellison*

*Isabel had nooit durven dromen
van de liefde. Nu moet ze kiezen tussen
haar droom en haar plicht.*

Zo lang ze zich kan herinneren, heeft de mooie en vrijgevochten Isabel zich verzet tegen de starre regels van Fellsworth School. Zelfs nu ze er lerares is, en geen leerling meer. Maar het is een veilige betrekking, die haar in staat stelt voor haar jongere zusje Lizzie te zorgen, die aan haar is toevertrouwd na het overlijden van haar vader.

De onverwachte komst van een vreemdeling met nieuws over verre verwanten zet Isabels wereld op zijn kop. Op uitnodiging van hun nieuwe familie verhuizen Isabel en Lizzie naar het landgoed Emberwilde, dat grenst aan een uitgestrekt mysterieus woud waarover onheilspellende geruchten en enge volksverhalen de ronde doen. Dan beginnen twee knappe mannen naar Isabels hand te dingen.

Ze komt erachter dat de sleutel naar haar verleden ook de deur naar de toekomst en veiligheid kan zijn. Maar dan moet ze hem eerst vinden – diep verborgen in het woud.

Nadat **Sarah Ladd** de klassiekers van Jane Austen en de zusters Brönte had verslonden, wilde ze zelf een roman in de Regency-stijl schrijven. Ze debuteerde met de succesvolle roman *De erfgename van Winterwood* en al snel volgden nog drie boeken. *Het woud van Emberwilde* is haar vijfde roman.

‘Opnieuw een heerlijk romantisch boek.’

– *Nederlands Dagblad* over *De gezelschapsdame van Willowgrove*



ISBN 978 90 297 2526 2 / NUR 342



9 789029 725262

www.uitgeverijvoorhoeve.nl